

Bollain, Techiné, Winterbottom

Toni Roca

Te doy mis ojos

Amb la cita fidel però inevitable dels primers dies de la tardor (o a les acaballes de l'estiu, com vulgueu) arriben a les nostres principals pantalles els films d'interés, les cintes de referència, les pel·lícules llarg temps desitjades, esperades amb anhel i devoció cinèfila posada, una vegada més, a prova. A prova de tots els esdeveniments de tota mena i condició que ara, en via lliure d'accés a tot, es desencadenaran amb fluïdesa i tal volta a ritme de vertigen. De moment i sense oblidar pel·lícules imprescindibles, *En la ciudad de Sylvia*, *Siete mesas de billar francés*, per exemple, he volgut escriure com a pròleg a la llarga temporada sobre tres cintes d'un especial magnetisme i atracció que, dins els límits oportuns i de precaució, han pogut, més o menys, enlluernar-me, *Mataharis*, *Los testigos* i *Un corazón invencible*, respectivament realitzades per Iciar Bollaín, André Techiné i el sempre inclassificable, sorprenent Michael Winterbottom. Tres suggeriments, tres aportacions a considerar sempre i en qualsevol circumstància. O, almenys, així ho crec. Però tot/tot és opinable.

Iciar Bollaín

És, i en aquest punt concret pràcticament tothom n'està d'acord, una de les figures claus i seductores, dins el panorama de l'actual cinema. Fins ara les aportacions cinematogràfiques d'Iciar Bollaín —a més a més, una excel·lent actriu i cal recordar la seva feina a cintes com *Tierra y libertad*, *El mejor de los mundo*, *Leo...*, mostren un talent evident, un àgil sentit del factor narratiu, una incidència clara i pro-

pera a la realitat del país a la vora sempre dels seus problemes, de les seves inquietuds més realistes. Temes i tendències prou demostrades a través de les primeres aportacions a una biografia equilibrada i ambiciosa sempre, *Hola, estàs sola?*, *Flores de otro mundo* i *Te doy mis ojos*, aquesta en la meua opinió la seva millor pel·lícula. Directora capacitada per treure suc al tema triat per portar-lo a la pantalla, la intèrpret de *Mientras haya luz*, sempre és oportuna, sempre és eficaç una vegada s'ubica rere la càmera. Ara, sense arribar a l'alçada d'altres films i aquí convé recordar una vegada més la forta impressió produïda per l'excel·lent *Te doy mis ojos*, sap quadrar una original història que si bé en un principi incideix en el món dels detectius ara en versió femenina —tots els professionals de la investigació de la pel·lícula són dones—, un món particular i difícil, és en realitat pretext per parlar-nos d'altres vivències sortides de l'univers de la parella; l'amor, la fidelitat, el record, l'emoció, l'esclat de l'emoció, la seducció, la tensió sempre encerclant la intimitat home/dona a l'entorn dels problemes quotidians. Feina portada a la quasi perfecció a càrrec d'una Iciar Bollaín ara en èpoques de singular inspiració.

André Techiné

Pertany André Techiné —un agut observador de la moderna societat francesa, el seu desenvolupament, com Bernard Tavernier— a la generació sortida després del corrent, i una mica de provocació, de la *nouvelle vague*, que tantes pàgines, imatges, de

glòria i esplendor aportà, amb saviesa i seducció al cinema del país veí. A l'ombra, doncs de Jacques Rivette, François Truffaut o Claude Chabrol, l'autor de *Los ladrones*, ha teixit des de 1969, any del primer treball cinematogràfic, *Paulina s'en va*, una ferma, dúctil filmografia mostrada amb verisme i exquisit sentit de la professionalitat. Hàbil captador d'atmosferes i de climes de sensualitat, entre nosaltres fou conegut per una de les seves més valuoses peces, *Juncos salvajes*, on ja apareix en pantalla un dels temes que més sovint, aquí, a *Los testigos*, també, han caracteritzat el seu cinema, l'homosexualitat. L'homosexualitat com una manera de viure feliç, l'homosexualitat com a compromís, l'homosexualitat latent a l'interior de personatges en lluita permanent a l'hora de gaudir per l'assumpció d'una expressió de viure. A *Los testigos* el tema torna a fer acte de presència en pantalla i de forma lacerant. Ambientada al París de principis dels vuitanta, observa i retrata una societat perplexa i dramàtica, anguniosament desconcertada amb els primers símptomes d'una malaltia desconeguda per aquelles dates anomenada la sida i les conseqüències derivades i de tots conegudes. És el centre principal de l'acció que en tot moment el director controla, coordina i executa a la perfecció a fi i efecte de fer-nos arribar el desassossec permanent dels personatges. En definitiva un admirable film. André Techiné, en alça continuada. Una molt bona notícia. Però no cap sorpresa. atès l'indiscutible talent i una trajectòria d'èxit.

Michael Winterbottom

Un dia de de gener d'ara fa cinc anys el món de Mariane Pearl (a la pantalla interpretada per una desconeguda, dramàtica Angelie Jolie) canvià per a sempre. El seu marit, corresponsal de guerra en

primeríssima línia d'acció immediata investigava a l'entorn del terrorista Richard Seid. De sobte, l'home desapareix. Després d'un tens mes d'investigació i desesperada recerca trobaren els segrestadors que confirmaren la mort del periodista. Una mort salvatge i brutal. Sobre aquesta història, inspirada a la vegada en el llibre que posteriorment va escriure la seva esposa, el director de *24 Hour Party People* i *El perdón*, féu una cinta de potent accent dramàtic alhora que ens apropava a un món en permanent convulsió a zones de l'Orient. Aquí l'Iraq i de manera principal l'Afganistan. "Em trobava al Paquistán l'any 2002 —afirmà Michael Winterbottom— quan Daniel i Mariane cobrien la guerra a l'Afganistan. Aleshores rodava *In this world* i ens arribà la notícia de la mort de Daniel. Això vol dir que ja coneixia el Paquistán al llegir el llibre de Mariane Pearl que narra els fets. Vaig restar molt, molt impressionat. Brad Pitt em trucà per telèfon i parlarem del tema..." El tema, òbviament, era el llibre i la seva transcripció al món de la cinematografia. Fou el naixement d' *Un corazón invencible*, rodada a paisatges i escenaris de l'Índia, França i el Paquistán, és cinta imprevisible com és normal i natural a la filmografia del seu director, sempre d'un costat a l'altre, d'una temàtica a una altra completa i radicalment diferent a l'anterior. I així sempre ha set des de l'any 1995 al rodar la seva *opera prima*, la seva sempre recordada *Besos de mariposa*. Aquí, a les primeres seqüències Winterbottom agafa amb dramàtica intensitat el pols, el ritme a la història per portar-la fins a les darreres conseqüències. I, a més a més, s'hi detecta un factor important i de sorpresa, l'extraordinari treball interpretatiu d'una immensa Angelie Jolie, ¿proper Oscar a la millor interpretació femenina l'any que ve?. Probable/probable. I possible. De veritat. ■

In this World